

ULTRA ASSIDUITAS

Technokonzervatív, valóságban való jelenlétén alapuló reakciós létezésszemlélet a digitális, és technológiai sötétség korára

Tartalom

Bevezetés	2
Miért?.....	3
Valóságban való Jelenlét	4
Technokonzervatizmus, digitális leválasztódás	6
Az eszképizmus, mint ellenség	8
Felfelé törekvés	14
Magasszintű létezés megvalósítás	16
Az Idő, mint Istenség	18
Saját példa.....	20
ULTRA életszemlélet a történeti múltban	24
Lehetséges megvalósítás a gyakorlatban.....	27
Az ULTRA útja	32
Az ULTRA hatása az emberi közösségekre, az általános deviáció megállítója	35

Bevezetés

Felfelé törekvő Jelenlétben történő létezés

Az ULTRA egy létszemléleti ideológia. Reakció a modernizmussal megjelenő, kiüresedett létezési formára. Ideológia, melynek gyökerei a lehető legerősebb tapasztaláson alapul, a saját, személyes tapasztaláson. Ideológia, mely mélyen legbelül formálódott ki, hosszú évtizedek alatt, folyamatosan alakítva, és toldozva, míg végül olyan szintre ért el, amit a szerző a nagyvilággal való megosztásra érdemesnek ne tekintsen.

Az ULTRA(A) rövidítés Ultra Assiduitas latin szavakat takarja. (írásban és szóban az ULTRA, A nélkül használatos). Radikális jelenlét. Radikális, szélsőséges, tudati jelenlét a valóságban. A gondolkodásfolyam, és a tudati energia a valóságra (valódi létsík) történő erőteljes koncentrációja. A jelenlét elérése technokonzervatizmus, és az eszképzizmus ellenesség eszközeivel. A jelenlét, mely magával hordozza a felfelé törekvést, és a ránk szabott Életidő kiemelt fontosságának szentségét.

Elsődleges elemei:

- Valóságban való jelenlét
- Eszképzizmus ellenesség
- Technokonzervatizmus, digitális leválasztódás
- Felfelé törekvés
- Az Idő, mint Istenség
- Magasszintű létezés megvalósítás

Az ULTRA nem vallás, nem ad választ a létezésről érintő nagy kérdésekre, mint például: Mi a létezés értelme? A halál misztériuma. Mi van a halál után? ... stb. Csak döntési folyamataink egy bizonyos részére van ráhatással. Eddigi döntési mechanizmusaink felülbírálatát indítványozza, olyan mechanizmusokat melyek nagy mértékben befolyásolják a kiteljesedést, s kapcsolatban állnak a valóságban való jelenlétben maradás vagy annak elhagyásának dilemmájával. Az ULTRA segítség, alap, melynek segítségével elérhető a jelenlegi létszemléletünkben való nagyobb mértékű kiteljesedés, vagy ha azzal még nem rendelkezünk, megtalálhatunk eszmeiségeket, vallásokat, melyek döntési irányokat adhatnak életünk minden egyes részegységére vonatkozóan.

Miért?

Fiatal voltam, amikor az életem nagy fordulatot vett. Megkaptam első számítógépet. Játékfüggő lettem, és életem nagyrészt monitor előtt kezdtem el tölteni. Fizikai testem elkezdett összeesni, gyengévé váltam, és a valódi világgal való kapcsolatom inogni kezdett. Fiatalságom nagyrésze ezen illúziókkal telt el, miközben a valóságban egy két lábon járó szerencsétlenséggé váltam, aki azt se tudja miért létezik, emberek társaságát kerüli, nincsenek barátai, se barátnője. Hosszú évek alatt jöttem rá ezen életmód tragédiájára.

Huszonnyolc éves lehettem, amikor kérdőjelek jelentek meg bennem az illuzionizmussal, virtualizmussal, és digitális hedonizmussal kapcsolatban. Változni akartam, és szép lassan sikerült kikerülni a mélységből, kiszabadultam korunk egyik legnagyobb fogságából. Hosszú út volt, és szenvedésektől nem mentes. Azóta kerülok a mesterkélt álvilágokat, nem keresem a menekülési utakat. Életem gyökeres fordulatot vett, megannyi esemény, végtelen élmények, alkotások, barátságok, magas szintű létezés megvalósítása felé állandó törekvés. A változás hatása által más lettem. Másvalaki, aki soha többé nem akar visszakerülni oda, ahonnan jött.

Évekkel később, egyedül sétáltam az budapesti utcákon. Este volt, feltűnt, hogy üresek voltak a terek, és a foci pályák. A játszótéren egy gyerek nem szaladgált. Pedig szép nyári este volt. Emberek sietve tartottak haza, a számukra az utcák, s terek nem mások, csak az otthonuk és a munkájuk közötti fizikai átvitel helyszíne. Az ablakok villództak. A tömegek már a monitorok léteznek. Nincsenek meccsek a foci pályákon, nincsenek felszabadult gyerekkibálások, sírások a játszótéren. Egy kétmillió nagyváros mintha egy szellemváros lenne.

Ekkor ötlött fel a gondolat bennem, hogy a saját szabadulásom, és felemelkedésem a monitorfüggőségből talán példázat lehet másoknak is. Példa, mely sokaknak kiutat jelentene. Kiutat, a létezés egy magasabb szintű megvalósításához. Életszemlélet, mely rávilágít a virtualizmus sebhelyére nem vezető sötétségére. Hosszú idő volt, mire körvonalazódott bennem, hogy mit kell tennem. Változásomat átalakítani egy létezésszemléletté, mely mások által is befogadható.

Nem vagyok filozófus, így nagyon nehéz volt elindulni, a semmiből valami újat teremteni. Sokszor elakadtam, sokszor tévútra kerültem. Kihagytam hónapokat, mert túl nagyra éreztem az akadályokat. De egy valami biztos volt, az ULTRA ideológia létrehozása az eddigi legerősebb intuíción, amit valaha éreztem, az eddigi legmagasabb szintű, tudatom, és tudatalattim minden részét átfogó készlet annak megvalósítására.

Mert igazságában nem kételkedek, soha nem kételkedtem. Nem olyan típus vagyok, aki felelőtlenül, minden percben kijelent dolgokat. De az ULTRA igazsága számomra megkérdőjelezhetetlen. Alkalmazása az egyénre és a közösségre nézve is felemelkedést jelent. Ebben olyan biztos vagyok, mint abban, hogy holnap reggel a Nap felkel.

Valóságban való Jelenlét

Radikális, szélsőséges tudati jelenlét csak a valódi létsíkon. Napok, órák, hetek, hónapok, amikor csak a valóság síkja létezik. Nincs menekülés máshová. Csak a valódi problémáink, csak a valódi érzéseink, önmagunk, és a valóság. Ilyenkor minden cselekedetünknek, minden gondolatunknak súlya van. A valódi síkon legtöbbször lassabban megy az idő. Belassulás. Aki először csinálja, arra iszonyatos teherként omolhat rá a valóság súlya. Ez a teher sokszor kibíratatlan, csak a legerősebbek tudnak itt maradni sokáig.

Ennek ellentétje, a fantázia létsíkon való létezés. Amikor könyvekben, sorozatokban, filmekben, számítógépes játékokban merülünk el más emberek létezésében, életútjában. Ez a fajta létezés könnyű és teher nélküli, könnyed szárnyalást eredményezhet. A fantázia létsíkon az időérzet megszűnik, sokszor felgyorsul.

Egy, az életét addig, nagyrészt a fantázia létsíkján élő gamer-nek, könyvmolynak, vagy sorozatfüggőnek szenvedés a valóságban való jelenlét. Ezen a létsíkon barátai nincsenek, vagy nagyon kevés. Külsője igénytelennek, és elhanyagoltnak hathat. A valóságban kevésbé vannak életcéljai, vagy azok háttérbe vannak szorulva. Ez maga a földi pokol. Innen két út vezet, vagy a visszamenekülés a virtualitásba, vagy a kifelé mászás a gödörből. A gödörben lenni borzalmas, ezt a tudatára ébredt ember látja. Érti, hogy rossz, érzi, hogy mozdulni kell. A gödörből csak felfelé lehet kimászni. A kimászás lassú, és gyötrelmes, ez az ULTRA útja.

Létezésünket felfoghatjuk úgy, mintha egy birodalom felett uralkodnánk. Ez a létszemlélet elveti a nihilista, létezés súlyát lekicsinylő, vagy a létezést, mint mindössze az alacsony szintű ember döntési folyamatának felfogó, s azt dicsőítő humanista nézeteket. Saját birodalmunk felett uralkodunk. Döntéseket hozunk, célokat tűzünk ki, megvívjuk a tudati, és fizikai szintű háborúinkat. A birodalmunk feletti uralkodás nagyon nehéz teher. Állandó és intenzív jelenlétet kíván. Az uralkodás minden

esetben kényelmetlenségekkel, fizikai vagy tudati szintű erőfeszítésekkel is jár. A birodalmak virágzása, fejlődésének lehetősége az uralkodó kezében van. Jogar, mely ott van mindenkinél, de kevesen ismerik fel igazi jelentőségét. Egy igazi uralkodó nem hagyhatja magára hosszú időre a birodalmát. A magára hagyás magával hordozza a nem kívánt folyamatok megjelenését, azok fel sem felismerését. Problémákat, melyekre reagálni kellene időben. Lázongások, külső, vagy belső veszélyek, ellenünk szerveződő összeesküvések. A veszély állandó, és jötte bárhonnan elképzelhető. Ezért kell saját létezésed totális, és minél többet látó urává válni.

A valóságban való jelenlét alatt nem a naiv realizmust kell érteni, az nem korlátozódik csak az érzékszerveinkkel észlelhető fizikai valóságra. A jelenlétnek vannak fokozatai. Annak legintenzívebb fokozatai, a legmélyebb átélések túl mutatnak az láthatón, s hallhatón. Ez a transzcendens. A transzcendensre való hajlamosság egyéntől függően változhat. A jelenlét, annak mélységétől függetlenül elementáris hatású.

A valóságban való létezés túl kell, hogy mutasson szavakon, vagy mondatokon. Túl kell mutasson gondolatokon. A kimondott szavak elszállnak. Az olvasott szavak, és mondatok eltűnnek. A gondolatok még hamarabb a ködbe vésznek. Az ULTRA ideológia legfontosabb alappilléréhez való viszonyulást mélyebb alapokra kell helyezni. A tudatunkba fontos helyre kell helyeznünk, tisztelni kell, és félni. Tiszteljük, amikor a valóságtól nem elszakadva, a jelenben élünk. Féljük, amikor elszakadunk tőle, és virtuális, fantázia világokban tengetjük gondolatainkat. Ki kell emelni a kifejezést, és feljebb rakni, egy magasabb polcra. Olyan polcra, melyről mély hatással lehet minden döntésünkre, minden egyes pillanatunkra. A megfelelő elhelyezés, és a súlyozás elengedhetetlen kelléke az ULTRA szemlélet gyakorlatban történő alkalmazásának.

Az ember sose bánja meg a valóságban való létezést. Az ember sose bánja meg az igazi jelenlevést, az ULTRA útját.

Technokonzervatizmus, digitális leválasztódás

Technológiai konzervatizmus. A technológiai fejlődéssel szembeni szkeptikusság. Egyes technológiai ágazatok elleni nézőpont, azok teljes, vagy részleges elvetésével. Nem minden technológiai terület tekinthető károsnak, és ellenségesnek. A fenntartások, és távoltage elsősorban azon technológiai irányzatok ellen irányul melyek akadályozzák a valóságban való jelenlét állapotát. Ezek elsősorban olyan eszközök melyek elősegítik a menekülést az alternatív virtualizmusokba, vagy erőteljes bekötést eredményeznek a jelenkori információáramlásba.

A digitális leválasztódás, a jelenlegi információ áramlásról és a közösségi médiáról való részleges, vagy teljes lemondást jelent.

Az internet nyitotta meg az eddigi legnagyobb, és legszélesebb réteghez eljutó óriáskapukat, portálokat melyek, a társadalom majdnem egészéhez elérhetnek. Kapuk, melyeken át információk végtelen mennyiségét érheti el az egyén. Mindenki el van ájulva, és csodás lehetőségnek tartja. A kapukon át, azonban a sok elérhető, és hasznos információ, ügyintézési lehetőségeken kívül a sötétség maga is egyenesen a tudatunkba költözik. Sötét erők érhetnek el minket, melyek által az alacsony szinten levő ember könnyen befolyásolva lesz, irányítva, és elterelve a közvetlen környezete problémáiról, és az ott található lehetőségektől. Emiatt nagyon fontos létrehozni magunkban egy

tudati szintű kapuőrséget, melyek felügyelik ezen portálokat. Vizsgálják az átjövő információkat, figyelik az információk forrásait, és megakadályozzák sötétségbe vezető szirénhangok átjutását.

Az archaikus korokban, természetes kialakulási közegében az embert nem terhelte ilyen mennyiségű információáradat. A közvetlen környezetével törődött, és az innen jövő információkat dolgozta fel. Kézzel fogható tárgyai, a környezetében lévő emberek, és önös, vagy közösségi célok. Feldolgozható, és könnyen értelmezhető információ mennyiség, melyből természetes, tiszta, és egyértelmű életutakat lehetett felépíteni. A mostani információ halmaz az emberi tudatot egy szeméthalomná változtatja. Mindenféle értéktelen, fals információ, melyek nagyrésze mögött politikai, és pénzügyi körök érdekei állnak. Ez a kontrollálatlan, és végtelen mennyiségű adatszemét, a befogadó emberi tudatot egy logikátlanul egymásra rakott, bűzölgő tákolmánnyá változtathatja. Ezen tudatok következménye, a valóságtól teljesen elrugaszkodott, torz, és természetellenes viselkedésű modern ember.

A közvetett forrásból (digitális, újságok...) származó, nagymennyiségű, és bizonytalan eredetű adatszemét, ellentéteket, disszonanciát fog okozni tudati szinten a személyes, és fizikai tapasztalás alapján alapuló információkkal. A médiumok mögött álló politikai, és üzleti érdekek a valóságnak egy torzított mását fogják a vevő felé közvetíteni. Például egy folyó szennyezés alkalmával, nagy mennyiségű szennyvíz kerül a vízbe. A média, erről a szennyezésről nem fog objektívan beszámolni mivel a folyót szennyező cég, a médiát birtokló politikai érdekkörébe tartozik. A problémát elbagatelizálja, vagy nem is számol be róla. Ha egy konkrét személy kimegy a helyszínre, és látja, hogy haltetemekkel borított, bűzölgő szennyvízcsatornává változott a kedvenc kis folyócskája, akkor tudati disszonancia fog fennállni, melyet a médium által közvetített információ, és a valóság közötti eltérés okozott. Ezek az eltérések belső feszültségeket, ingerültséget és tudati zavarokat okoznak. Ez a feszültség kézzel fogható a mai társadalomban is. Ezt a feszültséget úgy tudjuk csökkenteni, hogy objektív médiát keresünk. A legobjektívabb, és a legigazabb hírcsatorna a saját érzékszerveink. Ennek kellene lennie az elsődleges, döntéseinket mélyen befolyásoló tényezőnek. Az ULTRA ideológia része, hogy bizonyos bejövő információ forrásokat elvágjuk, csökkentjük, kontrolláljuk. A legnagyobb, és legerősebb információ forrás saját magunk, vagy általunk megbízhatónak vélt közvetítőkre hagyatkozunk (megbízható emberek). A tudati disszonancia így kevésbé fog fennállni, ami tisztaságot, rendet, s ezáltal erősebb köteléket eredményezhet a valósággal.

A technokonzervatizmus nem arról szól, hogy vissza kell térni az őskorba. El kell ismerni, hogy a tudomány, és a technológiai fejlődés sok esetben pozitívan hatott az emberi élet minőségére. Bizonyos ágai ennek a fejlődésnek azonban nagymértékű tudati devolúciót eredményeznek. Ez a degradáció az egyik indoka a mai társadalmi színvonal alacsony mivoltának.

Az eszképzizmus, mint ellenség

Az eszképzizmus teljes elvetése. Az eszképzizmus, a gyávaság kultusza, menekülés a valóság elől. Az eszképzizmus legnagyobb fegyvere a technológia. Menekülni a valóságból legkönnyebben ponyvaregények, számítógépes játékok, filmek, sorozatok, tv műsorok segítségével lehet. A technológia fejlődése miatt egyre szélesebb társadalmi réteget érint menekülés kultusza. A technokonzervatív ellene van a technológiai fejlődés bizonyos ágazatainak, amik azt szolgálják, hogy az ember minél kevesebb időt töltsön a valóság síkján.

Ez miért baj? A közöny. A közöny a valósággal szemben. A problémák szőnyeg alá seprése. Ez a probléma lehet egyéni vagy közösségi is. A társadalomnak, a közösségnek az az érdeke, hogy minél több valóságban járó tagja legyen, akik cselekednek, reagálnak a társadalmi igazságtalanságokra. Budapesten napi szinten történik, hogy az utcán lévő, vagy tömegközlekedésben részt vevő lévő tömeg tétlenül nézi, hogy ártatlan embereket zaklatnak, vagy fizikailag bántalmaznak. Az eszképzista ember közönyös a valóság síkján történő igazságtalanságokkal szemben, mivel, ha hazaért, belemenekülhet a saját nem virtuális világába, ami teljes feloldást, alternatívát nyújt. Az alternatíva, az igazságtudatos, eszképzizmust elvető egyén, aki nem keres menekülési lehetőséget. Ez az ember tudja, hogy este is ugyanezen a létsíkon fog létezni. Tudja, hogy este nem fog tudni aludni, ha nem cselekszik. Akár életre szóló tüsként marad a tudatban. Ezért cselekszik, és a saját igazságérzetének megfelelően beavatkozik. A társadalom érdeke, hogy minél több ilyen tagja legyen.

Az eszképzizmus a vágyak temetője. Életünk során nagyon sok vágyunk keletkezik, mely a valóság síkjához köthető. Például olyan jó lenne megtanulni síelni, hegyet mászni, repülőt vagy hajót vezetni... Ezen vágyak nem tűnnek el az évek során, ott lesznek velünk életünk végéig. A menekülés által, és a

valóság síkjának elhagyása lehetővé teszi, hogy ezen vágyainkról megfeledkezzünk, ideig óráig, napokig hetekig. Ezen vágyakat az eszképzizmussal lecseréljük virtuális vágyakra. Például: számítógépes játék esetén vágyunk a karakterünk szintlépésére, vagy egy filmsorozat esetén az eseményfolyam alakulására stb. A létezés egyik tragédiája, ha a másvilágra való átmenetel nagyon sok, a valósághoz köthető, meg nem valósult vágyak társaságában történik.

A meneküléskultusz kevés előnyös hozadékának egyike, hogy általa önismereti felismeréseket tehetünk. Az alternatív valóságok közötti választásunk, és az abban elfoglalt, vagy akár csak intenzív külső megfigyelőként, mély szimpátiával követett emberi szerepek sok mindent elárulnak a saját életünkre vonatkoztatott önkiteljesedési vágyainkról. Például, ha a szívesen olvasunk, hallgatunk történeteket uralkodókról, és sokszor szívesen elképzeljük magunkat ezekben a szerepekben, akkor ezt a virtuális vágyat át kell hoznunk a valóság síkjára. A valóságban való jelenlétben létezés a vágyakat nem tudja eltemetni, hanem automatikusan át próbálja formálni testi, vagy gondolati szintű akciókká. Folyamatok indulnak el először gondolati szinten, hogy mit kellene tenni, hogy ezen vágy megvalósuljon a valóságban. A gondolatokat aztán szavak, és tettek követhetik. A virtuális valóságban megfigyelt vágyainkat, minden esetben a valóságban kell megpróbálni megvalósítani.

Az eszképzizmus hozadéka, hogy a legfontosabb létsíkban, a valóság síkján az ember elmarad, és lemarad. Ez akkor fordul elő, ha fantázia síkokra pazarolunk sok időt, energiát és képzelőerőt, ahelyett, hogy a valóság síkjára fordítottuk volna őket. Korlátozott mennyiségű mentális energiánk van. Ennek felhasználása legtöbbször a semmibe, az űrbe kilőtt energiával hasonlatos, ha nem a valós problémákra, valóságban történő előre lépésre, fejlődésre használtuk volna fel őket. Természetes, hogy ezek energiák fókuszálása egy területre nagyobb sikereket eredményez, mint szétszórva őket mindenféle felesleges célokra. A legsikeresebb emberek azok, akik legjobban tudják fókuszálni a mentális, és fizikai energiáikat olyan dolgokra, melyek sikeressé teszik őt a valóságban.

Az üveglencse és a napfény kölcsönhatásával lehet elég jól szemléltetni ezt. A napfény alapvető állapotában ártalmatlan, korlátozott erővel bír. Azonban megfelelő eszköz segítségével, például egy üveglencsével össze gyűjthető, és általa ereje megsokszorozható. Ugyanilyen erő sokszorozódás állhat fenn, ha a megfelelő eszköz segítségével összegyűjtjük a mentális és a fizikai energiákat. Ez a tudati szintű eszköz lehet maga az ULTRA alkalmazása, vagy az annak hatására alkalmazott másféle módszer. A létrejövő, előző állapothoz képesti megnövekedett energiaszintet megfelelő alkalmazva elősegíthetjük a magasabb szintű létezés megvalósítását. Ahogyan az üveglencse által összegyűjtött napsugarak koncentrált erejével leveleket égethetünk, s erdőtűzet gyújthatunk, úgy égethetjük el a belső démonjainkat, melyeket talán addig fel se ismertünk. Erdőtűzet kelthetünk saját magunkban, felégetve a helyet foglaló, igazából nekünk nem kellő ugarokat.

A saját házunk laktere, vagy a lakásunk szerepe az életünkben a digitális forradalom óta teljesen kifordult önmagából. A négy fal közé zártságot a közelmúltban a városi és a vidéki ember is kerülte, s annak használata fizikai létfenntartásra, alvásra, tárgyak tárolására, néha közösségi összejövetelekre korlátozódott. A technológiai fejlődés hatására ezen zárt terekkel való kapcsolat szorosabb lett, ezt a technokonzervatív fejezetben is leírtam. Ezen kapcsolat szorossága természetellenes és ellene megy a magas szintű létezés megvalósításának eszméjével. Nem kell visszamenni sokat az időben, amikor még nem álltak rendelkezésre okostelefonok, számítógépes játékok, TV a gyerekek részére. Számukra a bezártság, és az otthonlét legtöbbször kerülendő volt. Menekültek a szabad ég alá, hogy közösségben, vagy csak egyedül játszanak, s fedezzék fel az élet adta érdekes lehetőségek, újdonságok egyikét. Ezen gyermeki, felfedező akarat iránymutatása alatt (mely inkább ösztönös, mint tudatos) fizikai, és tudati fejlődésen mentek keresztül, miközben új tapasztalások, behatások sokasága érte őket. Ezekre adott fizikai, vagy tudati szintű reakciók változatossága garantálta az állandó mozgásban levést, a fizikai, és tudati vérkeringés állandó mozgását, ezzel a gyereklélek lángjának ki nem múlását.

A jelenkori gyerek ma már a zárt tereket, mint vágyott helynek tekintheti, hisz ott várja őket a virtualizmus, és digitális hedonizmus végtelen lehetősége. Ezen utak azonban nem tartogatnak fizikai fejlődést, és tudati szintűt is csak korlátozottan. A felnőttekre is ugyanez vonatkozik, a gyerek közelebb van a szellemhez, mint a jelenkori felnőtt, a legtöbb esetben benne már nincs meg már ez az ösztönös, mindent tudni, és felfedezni akaró vágy. Azt már rég kioltotta, vagy a jelenkor segítségével olyan virtuális, semmibe nem vezető vágyakra cserélte, melyet a digitalizáció kora hozott el neki. A régi vágyát, hogy megtanuljon korcsolyázni, lecserélte egy alsóbbrendű virtuálisra, például az aznap esti sorozat történéseire vágyakozik.

Ahhoz, hogy megértsük, miért súlyosan ártalmasak ezek a felsorolt témák a társadalomra, vissza kell mennünk az időbe, és megérteni kik is vagyunk valójában? Hajdanán az ember kisebb csoportokban élt, törzsi alapon. Ezekben a közösségekben mindennek természetes alapjai voltak. Igazi emberi kapcsolatok, tiszta, és természetes célok lebegtek a szemük előtt. Túlélés, védekezés az időjárás viszontagságai ellen. Ha valaki még ilyen környezetben él, megtapasztalhatja, hogy milyen tiszta eredetű cselekvések ezek. Egyértelműek, és természetesnek hatnak, mint a lélegzés vagy a szívverés.

A modern világban azonban nem ilyen egyértelmű. Nem indulunk vadászni íjjal, hanem ülünk az irodában, dolgozunk terepen, hogy aztán kapjunk egy közvetítőeszközt, a pénzt, amiért később élelmet/szállás vehetünk. Már alaptól ez természetellenes. De megszokható, és az ember meg is tudja szokni, mivel az ember alkalmazkodó. A probléma az, ha a természetellenesség már nagyobb mértékeket öl. A technológiai fejlődés miatt, ez be is következett. Az általam legsúlyosabbnak gondolt területek: Celeb, „influenzerek” -ek megjelenése, mértéktelen vágykeltő reklámok, pornó, On demand videómegosztók, Youtube, Netflix stb.

Celeb, „influenzerek” -ek.

A régi közösségekben az emberi kapcsolódás, emberek közötti kötelékek olyan emberek között alakultak ki, akikkel mindennapi, fizikai kapcsolatban voltak. Ez erős, életre-szóló, oda-vissza kötelék. Az internetes felületeket ellepték, a saját életüket kiterítő, és másokat befolyásolni próbáló egyének. A néző elkezdte figyelni az életét, kommentálja magában, hogy miként és hogyan, s mit csinálna másképp. Az élete részévé válik az influenszer. Úgy érzi ez értékes emberi kapcsolat. Azonban nem, ez egy egyoldalú kapcsolódás. A néző kapcsolódik az előadóhoz, aki tudomást se vesz róla. Miért is egyoldalú? Nemrég volt hír, hogy elütötték az egyik celeb kisfiát, és meghalt. Ezek mentek ki gyászolni. Ha fordítva történt volna, tehát a gyászoló ezek egyikének gyermekét elütné egy autót, kimenne a celeb? Persze hogy nem. Ez egy egyoldalú kapcsolódás, ami néző irányából létezik csak, és csak azt a képzetet adja mintha valós emberi kapcsolatunk lenne vele. Természetesen ez nem így van, ha fel kell hurcolni egy hűtőt a negyedikre, nem lesz ott a nézőnek, hogy segítsen a kedvence. Az ilyen kapcsolatokat rövidre kell zárni, és a valós, fizikai emberi kapcsolatokra kell koncentrálni. Olyan, kölcsönös, és egymáson testi, lelki értelemben segítő kapcsolatokra, melyek hullámvölgyekben segítő támaszt nyújthatnak, akikkel élményeket, felfedezéseket, és akár közös célokat is meg lehet valósítani. Ezekből a kapcsolatokból lehet közösséget alkotni, közösségeket melyekben az ember igazán virágozhat.

Mértéktelen, vágykeltő reklámok

A reklámok előzönlík a virtuális teret. Mértéktelenül akarnak befolyásolni. Vágyat keltenek, olyan vágyat, amiről addig tudomást se vettél, fel se merült, hogy fennállna. A modern világban legtöbbször minden megvan, ami egy embernek a kényelmes élethez szüksége lenne. Ruhák, hőfokszabályozó, élelem, biztonság. Az alapvető igényei ki vannak elégítve. Emiatt újféléket kell felállítani. Abnormális,

abszurd vágyakozásokat. Csillagos luxus márkák szórják a telepatikus üzeneteket. Emberek éveket robotolnak munkahelyeken, vagy akár gyilkolnak is, abból a célból, hogy a luxus márkák által vetített műanyag álomvilágba bejussanak. Ez a materiális álomvilág a valóságban egy üres, és torz rémálomföld.

Pornó

Régen a szexualitás egyetlen formája csak a fizikai jellegű, szemtől szembeni tapasztalás volt. A pornó hatására ez teljesen megváltozott. Be lehet jutni mások hálószobájába, képzeletünknek semmi nem szab határt. A szexualitásról alkotott véleményünk zavaros zajjá alakul. Tudati és testi deformációt is okoz a természetellenesség ezen bizarr formája. Ez a deformáció aztán hatással lehet az igazi, testi, valóság síkján zajló megtapasztalásnak. Ez a magyar, és a nyugati társadalomra jellemző népességcsökkenés egyik legnagyobb indoka. A szexuális energiák ilyen jellegű levezetése megakadályozza, hogy egyedülálló férfiak/nők sokasága rákényszerüljön a társ és a partner keresésre.

On demand videómegosztók: Youtube, Netflix stb.

Kezdetben, a kép, és hangsugárzást korlátozta a technológia, s a Tv-csatornák mennyisége. Az egyén nem tölthette egész napját a sugárzó előtt, mivel érdeklődését nem feltétlenül tudta fenntartani egész napra, vagy jelentős időre. Az internet, és az On Demand videómegosztók segítségével ez az akadály elhárult. Végtelen lehetőség, végtelen tartalommal állunk szembe, amiből az egyén bármikor, és azonnal meríthet olyat, mely érdeklődési körébe tartozik. A virtualizmusba való teljes elmerülésnek nincsen akadálya. Erőlködés nélkül, néhány ujjnyomás után megnyílnak a kapuk. Alapvetően az ember nem túl magas szinten lévő entitás, legtöbbször a könnyű, sima élvezetek útját választja. Önfejlesztés, önismeret, létezésismeret, az ULTRA segítségével meg lehet látni ezen tevékenységek mögött húzódó ijesztő, sötét ürességet, mely üresség aztán visszahat az emberre magára. Önmaga is az lesz, egy megfigyelő, nem beavatkozó, irányítást nem vállaló üresség.

Gaming, játékfüggőség

Én is Gamer voltam. Az egyik legveszélyesebb függőség szempontjából. Bizonyos típusú emberek hajlamosabbak bekerülni, és örökre ott is maradnak. A világban, ahol te vagy a világ bajnok autóversenyző, háborúkat megfordító stratégia, vagy világmegmentő akcióhős. Itt minden könnyű, pillanatok, és kattintások, gombnyomások kérdése. Míg a valóságban minden nehéz, minden lépés, minden tett, minden cselekvés. Ezért vonzó a gaming. A könnyű út, de a sehová se vezető út. A virtuális eredmények hazája.

Nem sok biztos dolgot tudunk az életnek nevezett misztikumról. Két biztos pont a születésed, és a halálod pillanata. E két dolog között idő telik el. Az időd véges. A tudatára ébredt ember alázattal viselkedik az idő felé. Gondosan megválasztja mit csinál, és mit nem. Miért is tölténénk virtuális létsíkon, más emberek történeteinek nézésével? Bizonyos mértékben természetesen nem ártalmas, sőt előnyös is lehet pl. közösségben közösen filmet nézni. De vannak elcsúszott életek, akik mértéktelenül süllyednek ilyen káros szenvedélyekbe, függők lesznek, és életük nagy részében virtuális történetek rabjai lesznek. Ha sokat foglalkozik ilyesmivel az ember, a valóság létsíkja szép lassan összeomlik, és nem fog kívánni visszatérni. Az ilyen réteg a szélsőséges nerd-ek, geek-ek. Könnyű megismerni őket. Igénytelenek, és kevésbé foglalkoznak a valósággal.

Az eszkéipista, és a jelenlevő élet közötti különbséget legjobban egy stadionos példával tudom szemléltetni. Az emberek kétféle halmazba oszthatóak, a cselekvők, és a megfigyelők. Egy sportesemény bekövetkeztekor a játéktérre felvonulnak a csapatok, vagy egyének. Legtöbbször

néhány, vagy néhány tucat ember. A stadion nézőterén több tízezer ember is megfigyelőként lehet jelen. Az események történéséről, a játéktéren sportoló, harcoló emberek döntenek. A megfigyelő közönség, csak szóban vagy írásban magyaráz, hogy hogyan, vagy miként kellene cselekednie a pályán lévőeknek. De legtöbbször nem is kommentál, csak csendes megfigyelőként nézi végig a látottakat. Az eszképiista ember ezt szereti. Kivonja magát a cselekvés alól, a felelősségre vonás alól. A nem cselekvés is döntés, kényelmes és biztonságos kívül lenni a játéktértől. A teljes konformizmus. A súly nélküli élet, a súly nélküli cselekedetek, a semmibe kiáltott szavak, amiknek igazából értelme sincsen, mert süket, nem befogadó füleket talál. Az ULTRA útja ezt nem engedi. Kivezet a játéktérre. Nem engedi a stagnáló, vegetáló nézelődést és a súlytalan semmittevést. Az ULTRA által az ember újra cselekvő lesz. Cselekvő, melyet a sok kívülről néző hurrogni fog, és negatív beszólásokkal fog konstatálni. Mily balgák, fel se ismerik, hogy még a legalacsonyabb szintű cselekvés is többet számít bármely eleresztett szónál. Szavaik erőtlének, s a cselekvő, jelenlévő ember számára állatias, figyelemre nem méltó hangok ezek.

„Panem et circenses”: ókori római közmondás, jelentése: kenyeret, és cirkuszt. Az uralkodó réteg bevett szokása volt, hogy a tömeg figyelmét elterelték a valódi problémákról. Ingyenes ételosztások, ingyenes cirkuszt szolgáltatnak. Ezáltal a figyelem ezekre az átmeneti és kétes eredetű boldogságforrásokra összpontosult. A mai világ rosszabb. Minden információforrásból a cirkusz folyik. TV, hírek, rádiók szolgáltatják a végeláthatatlan mennyiségű szennyvizet. Értékek nélküliséget, mások életében való elmélyedést, fals információkat, irányított információkat. Olyan, mintha alapjában véve az ember, a tömeg erre lenne vevő. Olyan, mintha a bennünk lévő állati lény, az ilyen értéktelenségekre vágya, információkra, melyeket könnyű befogadni, melyek nem bolygatják fel az addigi életet, melyek nem mozdítanak ki a megszokottságból, és az addig berögzült világképből. Mindig a kényelmes utat választja az ösztönlény, a nehéz igazságok helyett.

Tudatod, egy kerthez hasonlatos. Egy napra lebontva, korlátozott mentális energia áll a rendelkezésre, mellyel a kerted művelheted, alakíthatod. A kerted korlátozott méretű területen terül el, ahogy az emberi memória is korlátos. A kertben többféle növény létezik. Te alakítod, és építed. Ez a kert állandóan változik. Fák pusztulnak el, bokrok nőhetnek ki a semmiből, új virágok nőhetnek, virágozhatnak. A kidőlő fák jelenthetnek megszakadó barátságokat, elhalt álmokat, befejezetlen utakat, elvetett ideákat. A külső médiumok által ez a kert állandó ostrom alatt van. Főleg, ha az ember sok médiumhoz van bekötve. A külső médiumoknak nem célja, hogy kerted, szép, rendezett, virágokkal, és gyümölcsfákkal tele legyen. Céljuk a gyors, könnyen befogadható, érdekes, és izgalmas információk morzsáival való teleszórás. Mivel nekik az üzleti, politikai érdekük ezt diktálja, hogy minél több tudatot tudjanak tele bombázni ezekkel. Magvakat szórnak, melyekből csak dudvák nőnek. Ha az ember sok időt tölt ilyen médiumokhoz bekötve, akkor a tudata kesze kusza, dudvával teli ugar lesz. Az ULTRA útját követő azonban nem erre vágyik. Nincs bekötve, vagy korlátozottan van bekötve médiumokhoz. Védőpajzsa alakul ki, mely megszüri a bejövő információkat. Felismeri kertjének létét, ültetni fog. Virágokat, facsemetéket. Szép kertet akar. Gyümölcsfákat, mely talán évek múlva fognak csak teremni. Virágokat, melyek talán csak az év bizonyos időszakában lesznek szépek. Szép fákat, melyek lehet nem teremnek gyümölcsöt, de árnyékot adnak nagy hőség esetén, s védelmet vihar esetén. A fák a hosszútávú, nem egyből termést hozó terveidet szimbolizálják, barátságokat, emberi kapcsolatokat. A virágok is az igazi értéket képviselik. S mikor eljön az életed vége, büszkén tekintesz a kertecskédre. Melyben szép virágok nyíltak, gyümölcsfák teremtek, melyben madarak csiripelnek, a faágakon fészkelnek, s a méhek boldogan legelésznek a virágszirmokon.

Az ULTRA útját járva, egy idő utána nem fogunk vágyani más emberek virtuális életére. Más, semmit nemmondó életutak, történetekbe való elmélyedésre. Mi magunk leszünk a főszereplők. Olyan entitássá válunk, mely saját útját járja. Saját, történetünket írjuk. A valóságban létezés elindít érdekes,

izgalmas ösvényeken, olyan utakon. Ezen utakon járás megváltoztat minket, egyediek leszünk, talán kiemelkedők is. Ez a változás külső, és belső változásokkal jár. Olyan változásokkal, melyek előnyünkre válnak. Ez az önmegvalósított létezés, amikor egyensúlyba kerültél önmagaddal. Ez olyan szintű létezés, melyből nehezen, vagy nem szívesen válunk ki, főleg nem holmi virtuális nímandok történetei kedvéért.

Jelenleg a meneküléskultusz virágzik, ahogyan a belőle profitáló üzleti réteg is. A profitorientált szemléletmódjuk torzsága megakadályozza a menekülni vágyó tömegek hiteles tájékoztatását a saját kultuszuk sötét oldaláról. A sötét oldal, mely megakadályozza az ember ébrenlétét, tisztánlátását, és annak lefelé süllyedéséhez ad erős táptalajt. Az ULTRA ezért is létezik, rávilágít a létezés komplexitására, ezzel együtt a számítógépes játékokkal, könyvekkel, vagy sorozatokkal eltöltött, látszólag könnyed hétvégék mögött húzódó, elvesztett létezési idő sötét tragédiájára.

Felfelé törekvés

Sok-sok időt töltöttem el a létezésen, a létezés alapvető kérdésein elmélkedve. Figyeltem a saját döntéseimet, a döntéseimmel járó hatásokat. Úgy gondolom, az ember életfolyama kétféle úton folyhat: lefelé esés, és felfelé törekvés. Lefelé zuhanás az alantasabb, ösztönies, állati én felé, vagy felfelé törekvés a magasabb felé.

Két út van. Felfelé, és lefelé. Legalul az állati szint él. Teljesen ösztönös, mindenféle magasztosságtól mentes létezés. Legfelül az elérhető legmagasabb létezési szint. Nevezhetjük, félisteni életnek. Nietzschei übermensch. Minden egyes döntésünk, minden pillanatban, minden másodpercben meghatározza, hogy melyik felé tartunk. Stagnálás nem igazán létezik, mivel a semmittevés, nem gondolkodás, és vegetáció automatikus lefelé csúszást eredményez. Lefelé könnyű esni, nem kerül tudati, vagy testi energiába. A lefelé esés természetesnek hat. Mintha egy gravitáció szerű erő hatna az emberre és segíti a lejutást. Felfelé történő törekvés, és mozgás teljesen más. Tudati, vagy testi energiába kerül, nehézségekbe és megannyi akadályba.

Természetből való kiemelkedésünknek nem lenne értelme, ha az állati én felé tartanánk. Aki teljes, és magasabb szintű létezést akar megérinteni, nincs más út, mint a felfelé tartás. Hibáit ne elfogadja, hanem kijavítsa. Problémáit megoldja, és ne elbagatellizálja, vagy félresöpörje. A fejlődést választja. Fizikai, tudati fejlődést. Foglalkozik önismerettel, létezésismerettel. Minden nap többé válni. Minden nap új tudást nyerni, újat tapasztalni. A természet, ahonnan kiemelkedtünk, állandóan mozgásban van. Ha megnézzük a fákat, az állatokat. Állandó fejlődésben vannak, állandó változásban. Mi miért stagnálunk? Miért toporognánk egyhelyben, miközben az öntudattal nem rendelkező lények olyan természetes, állandó változásban vannak.

Olyan, mintha benne lennénk mélyen, egy vízszerű közegben. A stagnálás, a nem valóságban eltöltött idő esetén az ember nem cselekszik, automatikusan süllyed lefelé. A tétlenség süllyedést okoz. A fennmaradás, a szinten tartás erőfelfejtést kíván, tudati és fizikai szinten is. A feljebb jutás még nagyobb erő befektetéseket. De a felfelé úzás természetesnek hat, ha a csak a valóság létezik nekünk, ha csak erre a síkra koncentrálunk. Ha kikötjük magunkat az eszképzizmust nyújtó eszközökből, csak a valóság marad, és ez a süllyedő állapot, ebben a vízszerű közegben. Érezzük, hogy

ezen a síkon a létezés nem könnyű, hisz a fennmaradás is erőt igényel. Akár csak az, hogy a jelenlegi fizikai állapotunkat megőrizzük, erő kifejtés, fizikai terhelés szükséges. De legbelül érezzük a készletet a fennmaradásra. Belső készlet, ami tudat alatti eredetű. Mint egy irányzék, ami irányítja utunkat. Mely előre, és felfelé irányít, az örök mozgás felé. Mintha felül valami fény is pislákolna, amiért érdemes felfelé úszni, és küzdeni. Ez a belső hang, amit a nagy, ránk települő tudati, és információ zavarban nem veszünk észre, mert más, rikácsoló hangok elnyomják. Az ULTRA útját járóknak csökkenni fog a zaj a fejükben. Csökkenni fog az információ mennyiség. Kevesebb hang lesz, kevesebb adat. Ebben a nyugalomban van lehetőségünk jobban figyelni, és észrevenni olyan ősi eredetű, minket felfelé segítő belső hangokat.

A valóságban való jelenléttel együtt jár, hogy a valóságos problémák, megoldandó feladatok is kiemeltebb szerepet kapnak tudati szinten. Rájuk nagyobb súly kerül. Más, virtuális problémák háttérbe szorulnak, például kedvenc sorozatszereplőnk lelki traumái helyett a saját traumáink kerülnek előtérbe. Ezek ijesztőbbek, hiszen nekünk kell ezekkel kezdeni valamit. Akadályok, melyek jelenlegi tudatállapotban nem tudjuk megugrani. Ezen problémák súlyosabban jelen lesznek a mindennapokban, a gondolatainkban, és ezen súlyosság miatt kevésbé is lehet figyelmen kívül hagyni. Ha fizikai testünkre gondolunk, senki nem akar egy mély, kezeletlen sebbel élni évekig. Ugyanez a helyzet a tudati szintű sebekkel, és sérülésekkel. Az együttélés velük kellemetlen, s ez a kellemetlenség lesz az okozója annak, hogy elkezdünk vele foglalkozni: lehetséges megoldásokon gondolkodni, más nézőpontokból megvizsgálni, más emberek véleményét kikérni, legyőzni a félelmünket, a gyávaságunkat. Ezen tudati sérülésekkel való foglalkozás is felfelé törekvésnek tekinthető.

Magasszintű létezés megvalósítás

A felfelé törekvés történhet fizikai síkon, illetve metafizikai (fizika feletti) síkon is. Fizikai síkon ez sok mindent jelenthet; a fizikai test határainak a feszegetését, sportsikereket, pénzügyi jellegű előretörést, élmények gyűjtését, nem szokványos hatalmi helyzet elérését stb.

A metafizikai síkot ennél sokkal fontosabbnak tartom. Ezen a síkon történő felfelé tartás, nem elintézhető néhány szóval, mint az előző fejezetben leírt fizikain. Kifejtése hosszabb időt igényel, és teljes mértékben akkor sem lehet teljes leírást adni ezekről az utakról. Ha egyértelműek lennének, akkor az élet nagy kérdéseire adott válaszok is azok lennének. Mi az élet értelme? Mi lesz a halál után? Stb. Minden, ami lényeges az élettel kapcsolatban, ködbe vész, és nem egyértelmű. Megfejtése érzékszervekkel nem észlelhető, emiatt hasonlítható egy ködös sötétségben történő lassú, tapogatózó haladásnak. Ez a metafizikai megvalósítás.

A metafizikai megvalósítás az ULTRA ASSIDUITAS koronája, az aranykorszak keresése, és annak elérésére való törekvés. Az Idő, mint Istenség fejezetben kifejtem az idővel kapcsolatos, az átlagembertől merőben eltérő nézetpont felállításának szükségességét.

Az Életidőnk végén történő Halálnak kiemelt szerepe kell, hogy legyen a mindennapjainkban. „Memento Mori”, latin közmondás, melynek jelentése „Emlékezz a Halálra”. A halálunk minél intenzívebb, és mélyebb tudatosítása nem depressziót, és letargikus életvitelt kell, hogy okozzon. Éppen ellenkezően, az energiát ad, motivációt és erőt ahhoz, hogy lépéseket tegyünk az igazi, magas szintű létezés megvalósítása érdekében.

A Halál, nem feltétlenül megszűnést jelent. De jelenthet megszűnést, a kizárólag fizikai síkon történő létezés magával hordozhatja azt. A Halállal kezdeni kell valamit, és lépéseket tenni irányába. Fizikai síkon ez a probléma nem megoldható, csak metafizikain. Itt azonban nincsenek egyértelmű útleírások, azokat csak sejteni lehet, csak útbaigazítások, útjelző táblák vannak, melyek a tradíciók hagytak maguk után.

Ezen út megvalósításhoz el kell vetnünk, a modern korban uralkodó liberális, „felvilágosodott”, humanista világnézeteket. Ezen világnézetek központi tanítása az önmagunk felé fordulás, annak feltétel nélküli elfogadása. „Fogadj el úgy ahogy vagyok”, „Ez vagyok én”. Ez az „Én”, legtöbbször egy, nagyrészt fizikai síkon tengődő, korlátozott, félelmekkel, előítéletekkel teli alacsony szintű entitás. Ennek az entitásnak az elfogadása elfogadhatatlan a metafizikai megvalósítás útján járóknak.

Az állandó nagyság felé való tartás, a felfelé törekvés nem engedi meg az egy szinten toporgást. A sokáig egyhelyben maradás, csak egy esetben elfogadható, ha az energia gyűjtés, a következő, felsőbb szint eléréséhez.

A Halálon való „felülemelkedés” tradicionális útjai, az olyan irányvonalakra való összpontosítás, melyeknek nem feltétlenül van hozama, pozitív visszahatása a fizikai valóságra nézve. A legtöbb esetben visszahatása, „hozama”, nem érzékelhető érzékszervekkel.

A modern ember cselekedeteit nagyrészt a fizikai sík, és az azokban kapott eredmények határozzák meg. Például több évet dolgozik azért, hogy kapjon egy új autót, amit ezen a síkon élvezhet. A fizikai síkon lévő hedonista hajlamok irányítják. Ez a létezés aztán magával hozhatja a jelenkorra jellemző nihilista depressziót, melyet nagyon sokszor a mélységet nélkülöző felszínesség okoz. A felvilágosulatlan ember nem érti a mélyről jövő elégedetlenséget, mely küzdene ez ellen. De az egyén nem ismeri fel ezen jeleket, mert a darwini evolúciós fővonal követője, mely szerint ő nem más, mint egy lélek, és szellemtelen, biológiai, kémiai folyamatok által kialakult két lábon járó állat. Ezen doktrínák megakadályozzák a spiritualizmust, és létezés mélyebb, áthatóbb szemléletét.

Létezésünk központját el kell mozdítani, olyan irányba, hogy cselekedeteink, gondolataink központja ne ez az én legyen, hanem egy új én, mely tekintetét az emberfelettire, olyan értékekere irányítja melyek élet felettiek, és érvényük nem szűnik meg a halál eljövetelével.

Ez lehet, egy közösség létrehozásában való segítség, egy közösségé mely segít embertársaknak a modernizmus fullasztó, szürke közegéből való kilábalást. Múltban történt, emberfeletti emberek cselekedeteire való emlékezés, mellyel más, kívülálló tekintete is felénk fordulhat. Saját magunk felemelése, vagy mások metafizikai megvalósításában nyújtott segítség. Nagyon sok lehetőség van, a számuk a végtelenséghez közelít. A végtelenség, melyet megérezhet az ember, ha elhagyja addigi, korlátozott, fizikai sík béklyója alatt leláncolt énjét.

Az Idő, mint Istenség

Az ULTRA életszemléletben kiemelkedő szerepe van az Időnek, és ahhoz való viszonyulásnak. A modern kor embere nem veszi észre a fontosságát. Lenézi, figyelembe se veszi, nem tartja fontosnak. Dobálja, meggyalázza, mint egy koszos törülőrongyot. Büszkén nem vesz róla tudomást, mikor estéket, napokat a semmittevéssel ünnepel. Beül egy képsugárzó elé, átaludja az órákat, a saját mókuskerekében teker éveket és évtizedeket. Erről aztán nyugodtan nyilatkozik is, „Semmit nem csináltam tegnap, ezen a hétvégén, és holnap se fogok”. Társai nem nézik le emiatt, mivel ugyanazon alomból származnak, ezen szokások beépültek majdnem minden egyes otthonba. Pedig ilyenkor mindenki van egy érzés, ami nagyon mélyről fakad. Ez az érzés, entitástól függően erősebb lehet, vagy gyengébb, de létezik. Az érzés, ami az Idővel kapcsolatos visszaélést okoz. Az Idő Istenségével szembeni tiszteletlenség. Mintha megsértenénk valamit, vagy valakit. Mintha visszaélnénk egy erős, természetfeletti erővel. Megnevezni nem tudjuk, hogy mi az. Csak valami, aminek érezzük az erejét, és a súlyát. Nevezzük Idő Istenségnek. Foglalkozzunk vele, gondoljunk rá. Cselekedeteinkben, döntéseinkben legyen ott ezen Istenség is, legyen minél nagyobb szerepe benne. Hangja segítségével eltévelyedett, bolyongó létező is áttérhet a magas szintű élet nagyszerű ösvényére.

Az idő magasszintű tisztelete alapvetően változtatja meg a létezést. Részegységeinek is kiemelt szerepet adunk: minden perc, minden másodperc, minden pillanat súllyal fog rendelkezni. Minden időegységet meg akarunk tölteni valamivel, ami túlmutat a vegetáción, olyan dologgal mellyel létezésünket kiterjeszthetjük, és felemelhetjük. Minden időegység számít, minden másodperc tere lehet a bennünk lévő belső háborúnak. Minden nap, mikor felkel a nap, és felkelünk, egy kisebb

születéssel érjen fel. A nap vége, a naplementével, amikor elalszunk, meghalunk. Egy nap az élet.
Minden nap lehet egy élet.

Saját példa

Életem az ULTRA előtt(illusztráció)

Tizenhárom éves voltam. Teljesen normális életem volt. Barátokkal fociztunk, közös programokat csináltunk. Volt egy grundunk, egy focipálya, amit ápolunk, rendeztünk. Nem volt probléma mentes élet, nagy kilengések voltak. Élet-halál harc, kegyetlen ősi törvények alapján. A gyenge alulmaradt, és hátul kullogott. A győztes a mennyeekben volt. Állandóan le fel, érzelmek viharában telt a fiatalkorom. Kegyetlen is volt, de valahogy igazinak éreztem.

Aztán megkaptam életem első számítógépét. Gyenge voltam fizikailag, és szellemileg se volt tartásom. Egyből beszippantott a fantázia világ, amit a számítógépes játékok nyújtottak. Itt a semmiért, és egyből hős voltam. Híres maffiavezér, történelem megfordító stratégia, vagy mindent megnyerő autóversenyző. Azon a nyáron nem mentem ki srácokhoz focizni. Emlékszem, amikor még utoljára nálam voltak, és hívtak, hogy menjek ki velük. Nem akartam menni. A világomban akartam maradni. Elküldtem őket. Máig emlékszem, hogy elmennek. Azon a nyáron csak a gép előtt ültem. Klánban játszottam multiplayer FPS játékot. Ők voltak a „barátaim” és a társaságom.

Eljött a nyár vége. Első nap a középiskolában. Első héten testnevelés óra volt, az első alkalommal összeestem a megpróbáltatástól és a lépcsőzéstől. Ketten cipeltek be az öltözőbe. A székény érzés még most is erősen bennem van, amit akkor éreztem. Akkor megalapoztam a hírnevem az osztályban. Legelső helyre kerültem a ranglétrán, ahol ott is maradtam örökre. Egy igazi vesztes, lúzer pozícióban teltek a középiskolai éveim. Szabadidőmben gép előtt ültem, és egy online közösségben próbáltam helyet találni.

Igazi gyáva menetelés volt, ahogy éltem. Később egyetemen is a kocka társaságba kerültem, és úgy vittem végig az egyetemet, hogy a közösségi életből semennyire se vettem ki a részem. Elhelyezkedtem programozóként, jól kerestem, gép előtt ülő munkát végeztem. Karrierben sikerült befutni valamennyire, de valami nem volt az igazi.

A változás

Éppen egy irodában ültem Németországban, egy tizenkét órás műszakban. Ki voltam öltözve, öltönyben kellett lenni. Valami hiányzott. Nem voltam boldog, és nem éreztem semmit. Kifelé bámultam az ablakon, ahol egy kis akácerdőt láttam. Ott akartam kint lenni, oda vágytam ki. Egy primitív közösségben, tüzet csiholni, vadászni, építeni kunyhókat. Olyan közösségben, ahol magától értetődő az élet, mindennapi cselekedeted egyértelmű és természetes. Az emberi kapcsolatok légiesen könnyedek, és szereteten alapulnak. Csak erre vágytam. Nem egy mesterkélt, szeretet nélküli robot életre, amivé tett ez a világ.

Akkor kezdődött a megvilágosodás, elkezdtem olvasni gondolkodókat, akik hozzám hasonló felismeréseket tettek. Rousseau, Thoreau, Hamvas Béla, Kaczensky stb. Megdöbbenett, mennyi a hasonlóság. Ez megerősített abban, hogy ez a technológiai mesterkélt világ nem az, aminek előadják, és erősen kritikus lettem az irányába.

Megváltoztam azóta. A virtualitást lehetőség szerint kerülöm. Nem a menekülést választom, hanem a valódi létsíkon maradok, és itt élem meg a valódi életet. Ez kényelmetlen, és nehéz. De nem bántam meg egy percét sem. Gép előtt ülő nyomorék kockából lettem egy felfedező kalandor.

Második születésem óta voltam már sok minden. Politikai aktivista, Alpokban hegymászó, aki dacol a magashegység zord embertelenségével. Terepmotorral bejártam Budapest környékét, hegyeken völgyeken vágattam, mint ahogyan az ősi lovas nomád harcosok vándoroltak a pusztán a végtelenségbe. Utcai motorral száguldoztam Magyarország hegyi útjain. Síeltem eszeveszett tempóban az Alpok vagy a Tatra meredek lejtőiről, második világháborús csatamezőket kutattam megszállottan. Átúsztam a Balatont, vízi túráztam nagyon sok helyen, harmincezeredmagammal vonultunk Marseille utcáin a foci-ebn... stb. Sorolhatnám még, de, ami legfontosabb, és legnehezebb volt az az ön és létezésismereti út. Érzéketlen programozó droidból átalakulni valami mássá, amivel önazonos vagyok.

Évek óta bennem van, hogy meg kell osztanom másokkal az ezzel kapcsolatos meglátásaimat. Magasabb szintű, természetfeletti indíttatást éreztem, és érzek folyamatosan, hogy ezt véghez kell vinnem. Talán a teremtő ezt a küldetést szánta nekem. Másokat figyelmeztetni, és példával tanulságot szolgáltatni, hogy ne essenek ugyanezen csapdába.

Életem néhány részlete, az ULTRA-val:

ULTRA életszemlélet a történeti múltban

Az ULTRA, a kezdetek kezdetén, az ember megjelenésével egyidőben, a természetének része volt. A régi kor emberének korlátozottan adódott lehetőség, hogy a valóság talajáról hosszú időre elrugaszkodjon. A technológia hiánya a valóság síkjára korlátozta az emberi létezést. Az eredmény magasszintű ön, és közösségi megvalósításban csúcsosodott ki. Óriási, több ezeréves kultúrák alapjai rakódtak le. Olyan alapok, melyek a valóságban élő ember, saját tapasztalata, tehát a természettől nem elrugaszkodott elvek mentén alakítottak ki. A magaskultúrák sokasága, melyekre jellemző volt a mély spiritualitás, és a nagyon intenzív, és minden egyes tettet befolyásoló társas, és közösségi kapcsolódás, interakciók.

Kulturálisan a magas fokú kifinomultság a jellemző. Esztétika. A valóság talajon álló ember, aki fejlődésre törekszik, a saját környezetét is esztétikussá kezdi varázsolni. Ez látszik kiütközni az öltözködésükön is. Ha megnézzük a modern embert, legtöbbször csak magára hány valami filléres műanyag holmit, és abban teng-leng egész nap. Nem foglalkozik, vagy csak korlátozottan foglalkozik esztétikával. Ha mégis foglalkozik vele, akkor csak a saját érdeke viszi ilyen útra. Párkeresés, nagyobbak tűnés.

Ezek a korok nem a felhőtlen boldogságról szóltak, és nem is voltak tökéletes társadalmak. A radikális jelenlét magával hordozza a brutalitást, és az egyénre ható negatív hatásokat. Az egyént semmibe vevő vallási és társadalmi berendezkedések. Ideák nőttek ki a földből, melyek embereket áldoztak. Harcos ideák, melyek véres csatamezőket, szenvedő, jajgató egyének ezreit, százezreit hagyták maguk után. Az ULTRA, a modern világban mást jelent. Ismerjük, és tudjuk a magasabb rendű erkölcsiségeket. Nagy tudásunk van, moralitásról, és a másokkal való bánásmódról. Előnyben vagyunk, az ó-emberrel szemben. Számunkra rendelkezésre áll egy, több ezer évnyi tapasztalatokon alapuló erkölcsi térkép, mely segíti a mindennapi döntéseinket, hogy a felsőbb jó felé haladjunk.

Az ókori, középkori emberek nagyrészen nem adatott meg az olvasás, írás képességének elsajátítása, csak egy szűkebb réteg bírt ezekkel a képességekkel. Ezen képességek hiányában, a valóságtól való eltávolodás az egymás között átadott mesék, történetek által történhetett meg, igen korlátozott formában. Az ember tudata persze messze szállhatott, sárkányok, hőstettek, nagy csaták képei lebeghettek maga előtt, de ezen képzelgések még nem nyomta rá a bélyeget az életükre. A könyvnyomtatás, és az egyre szélesebb réteg által elsajátított írás, és olvasni tudás meghozta a lehetőséget, hogy a könyvek által nyújtott történetek biztosítsanak menekülést a valóságtól. Csáth Géza: Anyagyilkosság nevű novellája nagyon jó példa erre, mely egy sötét úton lévő kisfiúról szól, aki állatokat kínozt, és később gyilkossá válik. Az édesanyja könyvekbe merülve éli az életét, tudomást sem vesz, vagy tudomást sem akar venni fia cselekedeteiről, a valóságról. A valóság tudomásul nem vétele ez esetben sötét tragédiához vezetett.

A könyvek és az újságok alapvetően a népesség kisebb százalékára voltak negatív hatással, hiszen a nyomtatott szövegek értelmezése elég sok mentális energiát igényelt, mivel az olvasott szavakat, mondatokat képekké kellett varázsolni a tudatukban. Ezen konverzióhoz megfelelő szintű intelligencia, és képzelőerő is szükségeltetett, ami nem minden embernél állt fenn. A TV megjelenésével ez jelentősen megváltozott. A sugárzó levette az emberről a képpé formálás érdekes feladatát. A hanggal rendelkező képsorozatok befogadása szélesebb körben elterjedt, immár a népesség nagyrészen befogadható volt ezen formátum. A kezdeti időkben korlátozott számú csatorna, és műsorok közül lehetett választani. Az egyént nem minden műsor, film és sorozat kötötte le, így az nem töltötte minden idejét a képernyő előtt. A csatorna szám növekedése a képernyő előtt töltött időt megnövelte, mivel egyre nagyobb lehetőség volt arra, hogy az ember műsort találjon magának. Az

internet, és az On-demand videómegosztók által nem az a kérdés, hogy az egyén talál-e számára érdekes tartalmat. A kérdés csak az, hogy milyen szintű, ilyen irányú önmegtartóztatással rendelkezik. Az ULTRA útján ez a fajta önmegtartóztatás nagyon fontos tényező, mindennapos ütközési pont, mely meghatározza a modern ember létezését.

Pál utcai fiúk

Egyik legszebb korrajz, egy világról, melyet még nem rontott meg teljesen technológia sötét démona. A gyerekek iskola után nem hazamenekültek, hanem ki, az utcákra, terekre. Egymással játszottak, Grundokat, játszótereket építettek, és tartottak fennt. Egyleteket alapítottak, nagy közösségekben élték a mindennapjaikat, melyben valós tapasztalatokat gyűjthettek emberi kapcsolatokról, és a közvetlen világról. Technikai eszközök nélkül tört utat a nagybetűs élet. A nagybetűs élet, melyben tragédia, kalamajka és szórakozás együtt jár. Ha a nagybetűs életet választod, nem csak a pozitívumot kapod meg. Vele jön, a szélsőséges hullámvászás is, főleg gyerekkorban. Fent és lent. Mint egy hullámvasúton. Ennek ellenére legbelül erre vágyunk. Vállaljuk a szerelmi kapcsolatot, miközben tudjuk, hogy egyszer vége lesz. A bennünk lévő nagyság megméréstetésre, és tapasztalatokra vágyik, új kihívásokra. Vágyunk a nem mindennapira, a hullámvasút tetejére. Meg akarjuk nézni milyen a kilátás fentről. Akarjuk érezni a vasúti kocsiban mellettünk ülő másik ember érzéseit, és gondolatait a fentlétről. Mert mi a nagybetűs életre teremtettünk.

Lehetséges megvalósítás a gyakorlatban

Az ULTRA megvalósításához semmilyen különleges előfeltétel nem szükséges. A doktrínában kifejtett alapfogalmakat kell mostantól kiemelten kezelni a tudatunkban. Valóságban való jelenlét, technokonzervatizmus, eszközizmus elvetése, felfelé törekvés, magasszintű létezés megvalósítás. A kiemelés által ezen alapfogalmakhoz kapcsolódást kell kialakítani. A kapcsolódás lehet szimbólumok által. A szimbólumok közelebbi kapcsolatot biztosítanak a jelentéstartalommal, mint a szavak. A szem, a szárnyak, a homokóra, és mindezek együttese.

A kezdés nagyon könnyű. Digitális leválasztódás. Telefon, számítógép, TV (illetve minden egyéb technikai eszköz mely alternatívát nyújt a valóság helyett) figyelembe nem vevése. Az emberi tudat, ha az ilyen alternatív eltévelyedésekben járatos, akkor automatikusan keres más lehetőségeket ezek újonnan megvalósítására. Könyvek, folyóiratok, újságok stb. Ezekhez való utakat is le kell zárni. Ha minden utat lezárunk, minden tévösvényt eltorlaszoltunk, akkor egy marad, ez a valóság gyönyörűsége, és végtelen sztrádája. Kezdetben, az intenzív jelenlét hatása egyéntől függően változó lehet. A hatás a valósághoz való jelenléttel kapcsolatos addigi viszony függvénye. Ebből a szempontból kétféle állapotot lehet felsorolni:

1. Teljes elszakadás a valóságtól
2. „Ingázó” kapcsolat a valósággal

A leírt megvalósítási folyamatok természetesen nem röghöz kötöttek, nem kötelező a leírt fejlődési utat betartani. Ez csak egy ajánlás, mely a szerző saját tapasztalatán alapul. Az egyéni különbségek miatt, a prioritási szintek lehetnek eltérőek. Például egy másik egyénnek kevésbé fontos lehet a külső testhez való viszonyulás, és fontosabb a belső út. A prioritások egyéntől függően változhatnak. Ezen prioritások felállítása bizonyos önismereti utak, és fejlődés végeredménye lehet.

1. A megvalósítási folyamat teljes elszakadás esetén:

Egyre többen vannak, akik szabadidejüket, vagy teljes idejüket a valóságtól távol élik. A nőknél és férfiaknál is egyre jobban jellemző. Felismerhetők könnyedén: jellemző rájuk a külső igénytelenség, és a belső életük inkonzisztenciája. A valóság létsíkján idegenként mozognak, mivel kevés időt töltenek el ott. A valósággal való kapcsolatuk csak időszakos, halovány, gyakran csak a testi igényeik kiszolgálására korlátozódik. Jellemző rájuk az aszocialitás, emberek kerülése, mivel interakciókat nehezebben folytatnak.

Legnehezebb innen elindulni. Ilyen embereknek a virtualitásról való lekapcsolódás igazi gyötrelem lesz, mivel szembe kell néznie a rothadó önmagával. Elindulni, kimászni a mély gödörből hosszadalmas, és nehéz út.

Lehetséges sorrend:

1. Testiséggel való kapcsolat rendbehozása
2. Belső világ rendbehozása
3. Birodalom építés

Minden mozdulatod, cselekedeted, és gondolatod kiinduló pontja a saját tested. Innen látod a világot, innen történnek az interakciók. Ez vagy te a külvilágnak. Ez az első frontvonal, a hagyma legfelső rétege. Ha itt nincs minden rendben, és utálod önmagad, a rohadás át fogja hatni a hagyma összes héját.

Igényes, és egyezséges testiségre van szükség. Nehéz az út, az addig nem sportoló embernek elindulni futni, vagy edzőterembe járni. Kín szenvedés és nagy akaraterő kell. De a szenvedés idővel megszokható. Később már egyre könnyebb lesz, a test már vágyi fog a megmérettetésre, s az lesz a szenvedés, ha nem végzel sportolást, fizikai munkát. A manapság divatos, fogadjuk el önmagunkat irányzat zsákutca lehet. Az esztétikus testiség iránti vágy természetes, és ez mesterségesen történő elnyomása tudati szinten örök békétlenséget fog okozni.

Az önismereti út. Ki is vagy Te valójában? El kell kezdeni foglalkozni önismerettel. Mi foglalkoztat valójában? Mivel foglalkoztál kiskorodban? Lovakkal játszottál, babákkal vagy kocsikkal? Miket olvastál felhőtlenül kiskorodban? Milyen mesék érdekeltek igazán? Ki vagy te, és miért vagy a világon?

Kellenek a szünetek. Sok szünet lesz, ha végzed az ULTRA-t. Először kínzás lesz minden perc. Kínzás a sok kérdőjel. Mi ez az egész? Ez a világ, az élet, egyáltalán mi értelme van? Meg kell találnod az utadat. Az igazi helyedet ezen a világon. Az önismereti út hosszadalmas, és nehéz. A modern ember retteg az unalomtól. Helyette kitölti mindenféle értéktelen szeméttel az idejét. Az unalom áldás. Az üres órák, percek áldások. Nem üres időintervallum, mert alapvetően az emberi tudat nem fog leállni, és vegetálni. Az emberi tudat, ha a valóság síkján tartjuk, és oda irányítjuk az energiáit, akkor automatikusan a fejlődés, és az előrejutás útján fog zakatolni. Ezekben a nyugodt, csendes percekben fognak születni ötletek, új tervek, új lehetséges jövőképek. Az üres percek nem unalmasak lesznek, hanem izgalmas, alkotó, és kreáló munka helyei. Mint a festőművész, aki vázlatokat fest, vagy kigondolja jövőbeli művét, úgy festünk vázlatokat mi is, a múltbeli történések alapján, önvalónk igazi ismeretében festjük meg jövőnk gyönyörű festményeit. Az unalom, mint negatív jelentéstartalommal bíró és kerülendő fogalom megváltozik. Alkotó, és kreatív csöndességgé válik, melyre az igazi művésznak szüksége van. Művészek leszünk, melyben a mű nem más, mint saját életünk.

A modernizmus egyik negatív hozadéka az üresjáratokkal való találkozás (pejoratív kifejezéssel: unalom) csökkenése, akár teljes elkerülése. A tudat egy bizonyos része manapság állandóan információkkal, élményekkel ellátható. (Audiovizuális médiaszolgáltatók által Youtube, Tiktok stb.) Ez tudati rész állandóan csak nevetni akar, megbotránkozni, hüledezni, vagy érdekességeket

látni/olvasni. Ezeknek a vágyaknak a kielégítése manapság könnyen megtörténhet. A tudat ezen része, mely ezeket a vágyakat generálja, nem mondható egyértelműen negatívnak. Ezen vágyak megléte természetes, az emberi létezés vele járója. Azonban ezen vágyakra adott jelenkori, könnyen elérhető válaszai nem azok, és természetellenes örvénybe sodornak minket. Például egy este, amikor vicces videókat néz valaki órákon át. Egy örvénylés csapdájába kerül az ember. Az örvénylés részei: vágy megjelenés és vágy kielégítés/elérés. Hosszan tartóan, ilyen formában ez az örvény nem ad, vagy ritkán mély élményeket. Például egy ilyen este után, ha másnap próbálunk visszagondolni arra, hogy mi is volt az egyik vicces videó, amit a szeánsz közepén néztünk, akkor már nem biztos, hogy emlékszünk rá. Az emlékek akkor keletkeznek, és akkor élnek minél tovább, minél mélyebb nyomot hagynak bennünk. Valamiért a tudat ennek megfelelően tárolja. Ezeknek a szeánszoknak a nagy részét nem tárolja el, mert irrelevánsnak gondolja. Egymás után történő, sorozatos egyhangúságnak. Hiába, ha visszagondolunk, akkor viccesnek tűnt, mert sokat nevtünk. Valójában egy egysíkú, mélységtől mentes felszínesség, ami elmentésre nem ad indokot. Én is ezt vettem észleltem magamon, amikor nagyon régen ilyen tevékenységekkel éltem. A vicces videózás sorozatnevetéseket váltott ki, azonban éreztem az ezek mögött húzódó sivárságot.

A minőségi romlás mellett fennáll az időegység elfoglalás is. A felszínes örvényekben való létezés egy alacsony szintű tudati szinten tartja az embert, mely a vágy generálás, vágy kielégítés ciklusát folytatja. Ez az időegység elfoglalás elveszi az időt a mélyebb szintű tudati létezésről. Amikor az érzékszerveink által megérzett világon nem történik számunk semmilyen érdekes, akkor jön el az elmerülés, elmélyedés a mélyebb rétegekbe. Elmélkedés a világról, halálról, múltbeli, és jövőbeli tetteinkről. Intuíciónkat keresünk, útmutatásokat a következő lépéseinkről, a múltban elkövetett tetteinkről. Ez teljesen természetes lenne, melyet a modern kor elvett a létezésről. Mindenki valamilyen szinten spirituális, a legfelszínesebb, materialista ember is néha tudat alatt keres választ a kérdésekre, csak nem tud róla, vagy nem akar tudomást venni erről. Mindannyian mások vagyunk, más mélységekben vagyunk képesek, vagy akarunk elmerülni. A lényeg az elmerülés, akár csak a vízfelszín alá kissé benyomjuk a fejünket a vízbe, akár lemerülünk nehéz búvár felszereléssel tíz méter mélyre, a lényeg a víz alatti létezésben van, és a megváltozott közegben.

Társak, barátok. Ha virtuális függőségben szenvedsz, akkor a valódi síkon lévő emberekkel való kapcsolódást elhanyagolod. Végül alig marad valaki. ULTRA esetén csak a valódi létsíkon létezel. Szálkaként, sőt tördőfésként fog élni a magány. Az egyedül töltött esték, délutánok. Az emberi lét egyik alapja a közösségi interakció. A közösségben történő cselekvések, és a csoporthoz való tartozás természetessé. A magányos órák kivetnek majd a szobából. Elindulsz a városban, elindulsz valamerre. Keresni a helyedet, keresni a közösségedet. Rettenni fogsz a magánytól, és az unalomtól. Arra fog sarkallni, hogy programokat szervezz, csatlakozz közösségekhez, akik olyan dolgokkal foglalkoznak, amik téged is érdekelnek. A közös érdeklődési kör meg fogja hozni a kívánt ismertségeket. Az ismertségekből aztán alakulhatnak hosszabb barátságok, s életen át tartó szerelmek.

A Birodalom építés. Ha a belső élet rendberakása, tisztítása, és a fizikai testünkkel való kapcsolatunk rendbejött, utána indulhat meg igazi önmegvalósítási folyamat, az igazi, magas szintű létezés elkezdése. A birodalom építés lehetséges útjai a végtelenség mezőjében sorakoznak. Az emberfelettség, saját magunkon való túllépés módszerei és megvalósítása egyéntől függő út, melynek útmutatási kulcsait az ULTRA nem tartalmazza. A létezés ezen területén található, ködös, és rejtélyes misztériumba térkép

2. A megvalósítás „ingázóknak”:

Manapság a lakosság nagy része ide tartozik. Az élete két része oszlik, virtuális, és valódi percekre. Ezeknek a perceknek az aránya, az éppen aktuális naptól függ. Ezeknek az embereknek is segítség ez az életszemlélet. Általános ma, hogy 8-10 órát dolgozik az ember, mindezt a valódi létsíkon, utána a maradék időben virtualitásba menekül. Könyvek, számítógépek, sorozatozás. A lehetőség szinte végtelen. Az ember azt hiszi, hogy nem káros, ez belefér. Aki kicsit is gondolkodott már a létezésről, talán már felismerte az Idő jelentőségét. Az Időt, melynek különlegesen fontos szerepe van ebben az életszemléletben.

Tudatára ébredt ember érzi, hogy nagyon fontos minden perc, minden óra. Ha van néhány óránk munka után, nagyon fontos a döntés, hogy mit választasz. Eddig elbújtál négy fal közé, és TV-t néztél, vagy filmeket. Az ULTRA ezt nem hagyja. Nem kapcsolhatod be a TV-t, se a számítógépet. Se a könyvespolcra nem vehetsz le egy könyvet se. Marad a valóság. Az ember és az üresség. Az üresség az unalom. Az unalom csodás dolog. Kreálni fogsz ötleteket, hogy mit csinálj, feladatokat fogsz ki tűzni magad elé. Meg fognak jönni az ötletek, a jobbnál jobb dolgok, és lehetőségek. Már rég meg akartál venni egy szép nadrágot, amiben holnap jobb érzéssel fogsz munkába menni. Motorozhatsz egy jót a lemenő napfényben. Kimehetsz a játszótérre a gyerekeddel, vagy még egy extra sétáltatás a kedvenc állatoddal. Felhívhatod egy családtagodat, vagy szervezhetsz egy kis összejövetelt a barátaidnak.

A megvalósítás fokozatai

A megvalósításnak többféle fokozata lehet. A megvalósítás sok tényezőtől függ. Például a motiváció, vagy az akarat erőssége. A megvalósítás végső célja az ULTRA alkalmazása az életünk hátralévő részére.

Eleinte alkalmazhatjuk időlegesen, például napi egy órát. A hatás így is lehengerlő lesz. Kikapcsolni a TV-t, számítógépet, telefonos aktivitást. Te magad maradsz a belső világgal, gondolataiddal, vágyaiddal. Napi egy óra is sokat ér. Idővel a teljes szabadidőnkre ki kell terjeszteni az alkalmazását. A fokozatosság fontos lehet, mert kezdetekkor, teljes szabadidőnkre való alkalmazás okozhat kudarcokat, főleg, ha mély kapcsolatunk van a virtualizmussal, akkor annak visszahívó szíréhangjai ott lesznek nagyon sokáig a fejünkben. Ezen hangok erőssége az idővel előre haladva csökkenhet, illetve, ha más, valóságra koncentráló gondolatok veszik át a helyüket. A fokozatosság azért is fontos, mert az új létezési állapot merőben eltér az addigi, digitális hedonizmus kényelmes állóvízében tengődő állapottól. Az új állapot, az élő gondolkodás, az ébrenlét hosszútávú fenntartásának élménye nagy súlyként omolhat a gyenge akaratokra. Ha síelni tanulunk, akkor azt sem egyből a legvadabb lejtőn kezdjük el, hanem a lankásabb lejtőkön szerzett tapasztalat hozhatja meg a hosszútávú eredményeket. A jelenkori ember, főleg, ha az ULTRA alkalmazására van szüksége, akkor nagy mértékben deviáns, és korrupcióval fertőzött. A virtualizmus visszahívó szíréhangjaival való küzdelem nem mindig lehet győzedelmes, sokszor felül kerekedhetnek. A teljes sikerig vezető úton elkerülhetetlenek a bukások is. De a bukások és a vereségek elfogadhatóak, ha azok a kiteljesedés útján történnek.

Az ULTRA megvalósításának kétféle fokozatát tartom számon, egy ULTRA alapállapotot, és egy ULTRA+ állapotot. Az ULTRA alapállapot valóságban való jelenlétet jelent, de nem feltétlenül felfelé törekvő, probléma megoldó időszakot. Az ULTRA+ az az ULTRA alapállapot kiegészítve felfelé törekvéssel. Az ULTRA+ állapotban nincsen kompromisszum, nincs megalkuvás, nincs alternatív út, csak a jelenlegi problémáink megoldása, új élmények, vágyaink megvalósítása. Az ULTRA+ hosszútávon csak a legerősebbek számára fenntartható, elengedhetetlen bizonyos időnként az alapállapotba való visszatérés, energiagyűjtés. Az ULTRA+ megterhelő fizikai, és tudati szinten is. Pontról pontra, egymás után vesszük a megoldandóságokat, s azok irányába cselekedeteket kezdeményezünk. Vágyak, problémák eltüntetése, kényelmi zónák átlépése igazi belső háború. Ez a háború mentális, és fizikai

energiákat emészt fel. Ezen energiák korlátozottan állnak rendelkezésünkre, emiatt hosszútávú fenntartása nehézségekbe ütközhet. Saját módszerem, hogy nap végén a naptáramba beírom az aznap vonatkozó ULTRA, és ULTRA+os időszakaimat.

Az ULTRA útja

A technokonzervatív hozzáállás segít a valóságban maradni. A valóságban maradás segít magasszintű létezővé válni. A magasszintű entitássá válás magával fogja hordozni a fejlődésre törekvést. A fejlődés meghozhatja azt az állapotot, melybe az ember igazán teremtett. Melyben igazán otthon érzi magát, melyben büszkeség tölti el, akárcsak létezésének tudata. A fejlődés útja igazán izgalmas, bár nagyon nehéz, testi és tudati megpróbáltatással jár. Az útja mindenkinek egyedi és saját magának kell megtalálni, majd ösvényt vágni.

A világ olyan, mint egy áramló folyó, rajta uszadékfákkal. Az áramló uszadékfák az emberek, akik rajtuk kívül álló erők befolyásának engedve sodródnak. A lecsatlakozás a fővonalról, fokozatosan történhet. Először észre kell venni, hogy külső erők befolyásolása alá kerültünk, alávetettük magunkat a folyó sodrásának. Ezen felismerés után az érzékszervek keresni kezdenek esetleges alternatívát. Az érzékszervek megtalálhatják a folyó partot. A folyón túl is van élet. Vannak fák, hegyek, és völgyek. Van alternatíva. Az öntudatra ébredő uszadékfa kissé közelebb megy a parthoz. Látja az alternatív életutakat, lát más ösvényeket, más élőlényeket, akik az erdőket, és partokat járkák. Erőt fog venni magán, és partra úszik. A partra vetődve az első érzés a magányosság. Hisz a sok másik uszadékfa boldogan úszik tovább lefelé a folyóval. De a partra vetődési folyamat során átélt tapasztalat, és élmény által a változás már elindult. A fa átváltozik kívülről is, olyan entitássá válik mely formára igazán kitalálták. Az élet akkor kezdődik el igazán, amikor megszűnik az addig kontrolláló külső erő, és tetteit saját maga kezdi el alakítani. A fejlődés útján lévő entitás egyre magabiztosabb lesz, egyre nagyobb bölcsességet, tapasztalatot halmoz fel, melyet saját, és a közössége érdekében használ fel.

Az ULTRA nem vallás, és nem adja meg az élet értelmét. Ez csak segítő szemlélet, segítő kéz, mely által az ember feljebb kerülhet. Kezdőlökés, és útmutatás. De az ember a legvégső, és legfontosabb útján egyedül marad. Saját útját, saját ösvényét, és életének értelmét saját magának kell megtalálnia.

Saját tapasztalatom az, hogy az ULTRA automatikusan magával hozza a felfelé törekvést. A lebontott tudati szeméthalmaz, és annak forrásainak elvágása, a technokonzervatizmus, és a digitális leválasztódás által, a halom csökkenését eredményezi. Ilyenkor mintha egy belső erő felszabadulna, a rá nehezedő súlytól megszabadulva érezni lehet, annak felfelé törekvését. Természetes, magától értetődő belső erő, mely állandóan előre irányulna. Belső erő, mely talán már az archaikus emberben is jelen volt. Ezen erő hatására alkottak magas szintű civilizációkat, ezen erő hatására tökéletesítették a kovácsok a damaszkuszi kardokat, vagy a régi írástudók a középkori, gyönyörű kódexeket. Olyan, mintha ez a belső erő a kifinomultság, a tökéletesség és abszolút esztétika felé irányulna. Mintha ezen erőt teremtetők azért hagytak volna bennünk, hogy megtapasztaljuk a fenségességet, és természetből kiemelkedő magasztosságot, erkölcsiséget.

Az ULTRA életút magával hozza a nagybetűs étellel járó, szélsőségesebb kilengéseket is. A modern ember ki tudja vonni magát ez alól. Nem neveli a gyerekeit, a megszokott munkahelyre jár, a megszokott emberekkel találkozik, a jól megszokott bejáratott emberekkel találkozik, a jól beosztott időrendjébe. Szőnyeg alá tud bújni. Kivonja magát a jelentősebb történésfolyamból. Nem vesz tudomást, tettek nélkül abszolválja az általa igazságtalannak tartott történéseket. Ez a jelenkori üres létezés megvalósítása. Ez kényelmes, nem jár kellemetlenségekkel, fizikai, vagy tudati küzdelemmel. Ugyanakkor magával hordozza az üresség magas szintű tragédiáját. Lánglelek, alkotás, szárnyalás helyett az ürességtől kongó, színtelenséget. Ezt az életet hagyja maga után, ha az eleven életet választja. Ha a bűzös, pállott állóvizet otthagyja, valamiért, ami állandó mozgásban van. Valamiért, ami folyamatosan lélegzik, melynek keringése intenzív, és sosem áll le. A döntés önkéntes. Önkéntesen választod az eleven életet.

Az ULTRA-val az igazi életre kárhozod magad, az igazi életre, melyben nem menekülünk el a valóság ridegsége, és a nehézségeket jelentő, mindent elsodorni látszó hullámai elől. Büszkén állunk a hullámok elé, és várjuk a becsapódást. A becsapódások először keményen fognak érinteni. Fulladozás, elárasztás. Aztán egyre jobban megszokjuk az érzést, és megtanuljuk, hogy hogyan kell a hullámokban viselkedni. Alkalmazkodunk a hullámos tengerhez, és később már nem merülünk el. S eljön az idő, amikor már a naplementében fogunk szőrfőzni rajtuk.

Az ember azért választja a virtualizmust, mert ott csodákat tapasztalhat tudati szinten. Érdekes emberek csinálnak nem mindennapi dolgokat. Történetek, melyek kiemelkednek az átlagból, mely felhívja magára figyelmet, és az emberek érdemesnek tartják követni azt. Sokszor a realitás nem tartogat csodákat, kevesen vannak a környezetünkben, akik elütnek az átlagtól. A városokban sétálva elvéltve találkozunk különlegességekkel, csak a rendszerbe beleidomult szürkeegerekkel, vagy az önmagukat lázadónak nevezőkkel, akiknek a rebellió annyiban merül ki, hogy a társadalmi törvények határát feszegetik. Az igazi felemelkedés nem ez, hanem amikor valamilyen területen az addigi normákon túl lépve leszünk többek, alkotunk valami olyat, mely szemet, és tudatot is gyönyörködtet. Tettek, alapjai nem mások tettein alapulnak, nem a múltban történt dolgok, hanem másból gyökereznek. Mi leszünk a csodatevő alkotók, akik színeket hoznak a valóság szürkéségébe. Szerep, melyben a létezés igazi boldogság.

A városi élet értéktelensége, erkölcstelensége és kiüresedése miatt egyre többen választják a visszatérést a vidéki, önfenntartó létformába. A városból kimenekült rétegek közösséget alkotnak, és természetközeli létezést választják alternatívaként. Az ULTRA szemlélet egyik célja, hogy az urbánus, városi közösségi formát nem hátra hagyja, nem fordít neki hátat, hanem megtöltse azt

eleven étellel. A múltban az emberek tömegei nemhiába hagyták hátra a vidéki létformát a városiért. A városi létforma, kevesebb időt vesz el a létfenntartásra, több idő jut más tevékenységekre. Más tevékenységekre, melyek túlmutathatnak az mindennapi túlélésen. A városok voltak mindig a kulturális, politikai forradalmak gyújtópontjai. A változás itt kezdődött el, itt dőlték el országok, birodalmak sorsai, egy célba irányuló akaratok által.

Előttem van egy jövőkép. Városokat látok, melyben a tereket, és utcákat újra megtölti az igazi, magasszintű élet. Az emberek esténként, munka után kitódulnak az utcákra, terekre. Nem töltenek estéket képsugárzók előtt, mivel rájöttek, hogy nem vágnak virtualitásra, se a semmittevő vegetációra. Az igazi életre vágnak. Az igazi élet kint zajlik, a közösségi tereken. Minden este játékokat és eseményeket szerveznek. Visszatérnek a régi hagyományok. A sportpályákra újra visszatér az élet, kacagó, jajgató, veszekedő gyerekek zaja borítja a levegőt. A sportrendezvények újra népszerűségek lesznek, tömegek tódulnak újra a helyi rendezvényekre is, mivel a valóságban akarják látni az eseményeket, és nem sugárzón keresztül. A színházak, koncertek megtelnek a valóságos élményre vágyó emberek tömegeivel. Felélénkül a politikai élet, az emberek felvonulnak az általuk igazságosnak, és jónak tartott politikai mozgalmak mellett. Az utcák, kávéházak az ideák, és politikai eszmék csatatere lesz újra. Az emberek alkotni fognak, új ideákat, új ötleteket. Tárgyakat, épületeket, különleges eseményeket, melyek csodálatossága a magas szintű élet esszenciáján alapul.

Az ULTRA hatása az emberi közösségekre, az általános deviáció megállítója

Az európai-nyugati civilizáció, és vele együtt a magyar nemzet hanyatlása megállíthatatlannak tűnik. Népeségfogyás, általános tudati devolúció, teljesen kifordult értékrendszerek megjelenése és uralkodása a jellemző. Az uralkodó politikai akaratnak nem célja a hanyatlás megállítása. A népeségfogyást a más kulturális közegekből érkező nem európaiakkal kívánják megoldani. Az általános tudati színvonal csökkenésének és a megkérdőjelezhető értékrendszerek megjelenésének se vet gátat, mivel a politikai uralkodó rétegnek nem célja a magasabb szinten létező ember. Célja az olyan embertömeg, mely a rendszerébe hasznosan illeszkedik, és jó csavarként, erőforrásként áll be a gépezetébe. Szabadság, testvériség, egyenlőség címszavakkal adja elő, hogy a jelenlegi társadalmi, és a gazdasági berendezkedés igazságos, és a lehető legmagasabb szintű.

A digitális forradalom megállítására jelenleg nincsen politikai akarat, teljes generáció nő fel ennek bűvkörében. A digitalizáció eredménye, hogy az egyéni tudatot minden eddiginél nagyobb mértékben tudják befolyásuk alatt tartani a politikai/üzleti erők. Ennek az lehet az eredménye, hogy a nagy mértékben befolyásolt tudatú egyének tömegei irányítják a demokráciát, akik nem a saját szemüknek, hanem a rájuk ható, általa szimpatikusnak tartott politikai információ hullámnak. Ezen diszfunkciók okozzák a demokrácia alacsony színvonalú működését.

A demokrácia igazságosabban működik kisebb közösségekben. Kisebb falvak, városok polgármesterei az esetek legnagyobb részében az arra leginkább rátermett emberek lesznek, mivel a döntéseinek eredménye az egyén közvetlen környezetében csapódik le. Például az egyén saját maga tapasztalja az útfelújítást, a szomszédban lévő sportcentrum renoválását, vagy a közösségi, és kulturális élet megélénkítését. A saját tapasztalást nehezebben fogják felülről a valóságot nélkülöző álhírek, és megtévesztések.

Globális politikai szinten más a helyzet. A globális problémák, és kérdéseket az egyén nem mindig tapasztalja közvetlenül. Ezekről alkotott véleménye legtöbbször valamely médium által sugallott vélemény másolata. Egészséges tudati beállítottságú egyén esetén az igazságosság a véleményformálás alapja. A médiumok nagy része politikai/gazdasági érdekek által van befolyásolva,

tehát ez legtöbbször nem az igazsághoz legközelebb álló vélemény. Ez, a digitalizáció által elhozott véleményformálási korrupció kihatással van globális politikai mozgásokra, és a folyamatokra. Ez által olyan folyamatok teret nyernek, melyek a közösségi érdekekkel messzemenőig szembe mennek.

A digitális leválasztódás gyakorlatban történő alkalmazása esetén ezen médiumokról való elszakadás, elszakadást jelent a mögöttük álló kérdéses érdekek szolgálatától is.

A négy fal közötti terek, szobák visszakerülnek az eredeti szerepkörükbe. Újra azzá válik, ami mindig is volt, egy kerülendő, korlátozottan használatos, legtöbbször vegetációt jelentő helyé, ahonnan az élő csak menekülni akar. Nem lesz már az, ami most, a virtualizmus, és digitális hedonizmus ócska fészke. A tapasztalni akaró emberek elindulnak, újra nyílnak különböző sportok edzőtermei, többen mennek közösségi eseményekre, kulturális rendezvényekre. Mert nincs más lehetőség. Ez által megélnékül a gazdaság, beindul a települések vérkeringése. Új emberi közösségek jönnek létre, közösségek, mely védelmet, és támaszt nyújthatnak ebben a sötétségben. Közösségek melynek tagjai erősek, mert a valóságban való jelenlétben élnek, és ez a jelenlét a nagyságra, és az erősségre kényszeríti őket.

A legtöbb magyar nemzettársamban még mindig látom, és érzem a jóindulatot, a jóra törekvést. Sok-sok évnyi sötétség, megtörési kísérlet, kommunizmus, most a kapitalizmus súlyát is nehezen viseljük. Félig megtörtén vonulnak a tömegek korán reggelente a munkákba. De az erő ott van még bennünk. Ott van a munkából, holtfáradtan hazaérő édesanya, gyermekének szánt mosolyában. A sötétséget felismerő, abból kiutat keresők tömegeiben. Akik az individualizmus uralkodásának korában önkéntes munkát végeznek, vagy valami nemesebb célért cselekednek. Totalitárius, emberellenes rendszerek igavonó állataiként, és pusztító háborúktól tépve éltünk túl. De ezen sötét idők se tudták megszüntetni a bennünk lévő erőt. Erő, ami birodalmakat tett földdé egyenlővé, s birodalmat épített a semmiből, mely oly sokáig uralkodó volt, kivívva Európa tiszteletét és rettegését. Erő, mely benne volt a távoli keletről a Kárpát-Medencébe vonuló őseinkben. Ott volt Mohácsnál, a halálba vágató magyar nehézlovasban, vagy a Don-kanyarban szenvedő, de kitartó magyar katonában is.

Azonban deviáció, és a sötétség térnyerése minden eddiginél nagyobb. A technológia révén a sötétség előretolt bástyája ott van a kezünkben tartott telefonba, vagy a számítógépünk, TV-nk monitorján. Felsőbb énünkhöz és a belső erőnkhöz való kapcsolódás egyre jobban eltűnik emiatt. Álproblémák foglalkoztatnak, virtuális emberek életével töltjük meg a saját életünket. Elterelnek minket a lényegről. A létezés misztikumáról, a bennünk lévő, felfedezendő, és kiteljesedésre váró nagyságról. A nagyság megéléséről. Meggátolnak abban, hogy a létezésünk totális urai legyünk. Meggátolnak a magas szintű létezésben, tehát a létezés értelmében. Az ULTRA ezért is van, felnyitni a lezárt szemeket, rámutatni ezekre a problémákra, felemelni az egyént, mely révén a közösség, és a nemzet is letérhet a deviáció útjáról.

Kovács Tamás

Budapest, 2025.03.25